

Az utolsó disznóvágás

sűrű leírás

hajnal helyett reggel,
hét óra, hatkor keltél,
az nem hajnal, csak annak érzed,
nagyon nehéz felülni az ágyból,
ám aztán a homályból kiélesedik minden,
izgalom, mint vizsga vagy orvosi vizsgálat előtt,
drukk, idegesség,
legyünk túl rajta,
minduntalan emlékeztetned kell magad,
hogy ez nem valami mérföldkő,
megpróbáltatás,
a lényeges, szörnyű dolgokat, tetteket
nem neked kell véghez vinned

várakozás a szűrt fényben,
majd lassan kivilágosodik az udvar,
régi, öreg, karcos, energiapazarló
villanykörték fénye elvezetve mindenfelé
koszos hosszabbítókon,
a disznó csendben

fogod a deszkát, raklapdarabot,
a böllér, aki hentes, utasít,
hogy te is menj be az ólba,
apád a falhoz szorítja,
közben simogatja,
szelíd ez,
úgy beszél hozzá, mintha kutya lenne,
egy pillanatnyi síri csend,
amíg a böllér lendületet vesz,
kivár pár másodpercig,
mielőtt az óriási dugvillát belevágná a szőrös,
puha tarkójába

kijöttök, marad bent a böllér
és a vérnek való bádogtálat
nehezen, reszketeg kézzel tartó nagyanyád,

belesel,
a disznó rángatózik,
mintha az oldalára dőlve nagyon gyorsan futni akarna,
csend,
nincs visítás,
valami apró hörgés, bugyborékolás talán,
de lehet, hogy csak képzeled,
és az egész teljes csendben zajlik le,
vákuumban,
mint az űrben

elkap valami sírhatnék,
persze tartod magad,
épphogy a szemed párasodik be egy kicsit,
nem mutatsz semmit,
nem is észrevehető a nedves időben,
meg senki nem néz a másik arcába,
ha kiderülne, hogy ennyire sajnálsz,
alighanem neveltség tárgya lenne,
vagy éppen megértő lenne mindenki,
hiszen érzékeny vagy,
tudják ezt gyerekkorod óta,
ezek nem azok a régi, kemény idők,
amikor nagyapád szúrta a disznót,
akkor megvetettek volna ezért a harsány és alkoholittas férfiak,
nagyapád is megvetett volna,
teljesen függetlenül attól, hogy a vére vagy,
sőt,
apád meséli nevetve,
hogy részegen egyszer a nadrágszárán keresztül szúrta meg a disznót,
nem jól áll, reklamált,
de jól állt,
talán már nem is emlékszik rá,
később, amikor a tyúkoknak viszi a tritikálét,
elcsúszik a sárban,
csak a jajveszékését hallod a szín alól,
épp egyedül vagy ott,
az alumíniumlétráról szeded le a kampókat,
hogy legyen mire akasztani a kész paprikátlan szalámikat a pincegádorban,
mire odaérsz, már felkelt,
megijedsz, de higgadt maradsz,
szerencsére nincs baj,
hanyatt esett, de puha volt a sár,
a nadrág lett kicsit koszos,
azt kell lecserélni

ott hagyjátok az ólban,
oldalán fekve a disznót,
magára, magányban,
ráng néha,
mintha rúgna vagy futna,
a hatalmas test hullámszik,
verdes, mint egy iszonyatosan nagy,
elképzелhetetlen, felfejthetetlenül kifejlődött,
repülésképtelen madár

elmúlt a rángás,
kihúzni a testet a lábára hurkolt kötelekkel,
nagyon nehéz,
esik az eső,
a sárban, tyúkszarban csúszik,
be a szín alá

tűz, aztán víz,
előbb tűzsugárral,
szakszerűen,
majd miután befeketedett teljesen,
vízsugárral ugyanolyan alaposággal
végig bevonatolja, majd letisztítja
a hentes,
csücsörít folyton,
a fejét ingatja,
valamiféle idegrángása van,
ugye,
kérdi mindig a hülye sztorijai,
poénjai végén,
a mosóasszonnyal mindig ugratják egymást,
távolról rokonok,
bennem is van ám Rokolya-vér, mondja neki,
rokon, ne vedd zokon,
ez vagy kétszázszor elhangzik a nap folyamán

hordod a vizet a tisztításhoz,
esik az eső,
abban mész a sáros talajon a kerti csaphoz,
zuhogó esőben engedted tele a műanyag vödröket,
itt még nem vonódtál be teljesen,
kívül vagy még,
nézed, ahogy ügyködik a hentes,
ahogy apád kapargatja le a kormot a bőrről,
ahogy késsel pattintja le a körmöket, a patákat,
mint valami kupakokat
belsőségnek kell egy nagy,

zománcos vájling,
hozod,
állványra húzzátok a disznót,
kettébontja a hentes,
kifordulnak a fodros, szürke, gőzölgő,
amorf szervek,
megannyi bűdös labda és lufi

amikor először érsz hozzá,
feladatod a szűv kimosása,
amit a hentes felvágott,
szorosán hozzá van kapcsolva a tüdőhöz,
mosd ki belőle az alvadt vért,
ez a pontos utasítás,
pár másodpercig állsz csak meg,
ennyi a szusszanásod,
mielőtt végleg részt veszel hát ebben,
hozzáérsz,
langyos, átjárja az ujjad,
mosod,
fogod azt a szívet,
olyan, mintha a saját,
futástól megnagyobbodott szívedet fognád

innettől húzni, feszíteni,
erre hajtani, arra hajtani,
erőlködni,
fogni a húst,
marja, égeti szinte a kezedet,
az ujjaidat,
mintha savas lenne,
vagy éppen lesózott,
hol az élet belőle,
hol az élet a szövetek közül,
pár órája még élet volt benne,
még langyos,
gőzöl a februári esőben,
viszed, erőlködsz,
a hentes utasít,
mit hogyan csinálj,
harmincegy éves vagy,
de neki Sanyika,
apád is Sanyika,
úgy utasítgat, úgy mondja,
mit hogyan tegyél,
mintha egy kajla kamasz felett atyáskodna,

*akit most be kell tanítani a mesterségbe,
majd belejössz,
amire a századikat csinálod,
ugye?*

*fűrészelni a csontot,
ez az újabb feladatokat apáddal,
neked később majd keverés,
töltés, mérés, pakolás,
mindig, mindig zsíros a kéz,
nézed a bőrt a kezeden,
ahogy a disznó vére elkenődik,
itt-ott elfolyik rajta,
piroskás Rorschach-pacák,
nincs sok különbség a kezed bőre és a disznó bőre között,
ki tudná megmondani a textúrából,
vagy abból,
ahogyan a vörös folyók szerteágaznak a barázdákban,
emberé vagy állaté a föld,
amit itatnak,
folyik a véres víz a ganédombra,
a horolóval medret vájt neki apád,
hogy el tudjon folyni,
mint egy folyó*

*a csont fűrészelésének hangja,
nyirkosabb, élesebb, mint bármilyen fáé,
rosszul vagytok apáddal a vértől,
rosszul vagytok a fogorvosnál,
de zokszó nélkül fűrészelitek az oldalast,
a csülköt, az orját,
mint eperszirup buggyan ki a vágatból,
s kenődik el a vágat mentén némi vér,
nedves csontvelő,
amikor egy-egy erősebb kerül sorra,
akkor a csontpor mint finom fehér füst száll zsíros kezeitek felett,
majd el is tűnik nyomtalanul*

*minduntalan zsírban turkálsz,
zsíros, fényes a kezed,
lemoshatatlanul,
bors az orrodban,
töltöd, darálsz,
óriási tálakat teszel ide-oda,
gondolkodás nélkül engedelmeskedsz a hentesnek,
minden utasítását végrehajtod,*

kiskamasz vagy újra,
csak kevésbé szorongsz,
büszke vagy magadra,
ha valamit sikerül megcsinálnod,
minden felügyelt,
minden kézbentartott,
minden tempós,
ez a feldolgozás folyamata,
nincs idő gondolkodni,
de szükségtelen is

egyszerre csak evés,
friss, arany sült hús,
fehér kenyér,
mélyzöld kovászos uborka,
sárgás fokhagyma,
karamellszín cukros-tejes kávé,
a reggeli,
már nagyon távoli és rózsaszínű
cukros tea jut eszedbe,
mint régi emlék,
nincs alkohol,
nem ihat senki,
mert mindenkinek valami baja van,
kimerültség,
leülni jó,
majd a hentes hajt tovább,
csinálni kell

a végén,
a vacsora-ebédnél meséli a hentes,
leves és sült kolbász és sült hurka,
hogy a Míg Jóska meghalt,
elköltözött Majsára,
tudod, miért?
ez is a szava járása,
tesz egy állítást,
majd megkérdezi, tudod-e, miért,
holott nyilván nem tudod,
feltételezi, sőt, biztos benne,
hogy nem tudod,
azért kérdezi, hogy tudod-e,
nagyon meglepődne, ha tudnád,
szóval azért,
mert szép sorban meghaltak a szomszédai,
és nem akarta,

*hogy ő legyen a következő,
de látod,
ott is utolérte a kaszás*

*sertés,
házi sertés,
szép a húsa,
jól sikerült a süítés,
jól sikerült a disznóvágás,
jövőre is jövök,
ha hívnak,
más ez,
mint a vágóhídi,
jaj, ha látnád,
a marhavágásnál milyen vérfürdő van,
nehéz azt feldolgozni,
nem bírtam,
én azt sosem bírtam*